

Έρωτας μετά Θάνατον

Διήγημα
Άννα Εμμανουήλ

Έρωτας μετά Θάνατον

Δεύτερη ζωή δεν έχει...

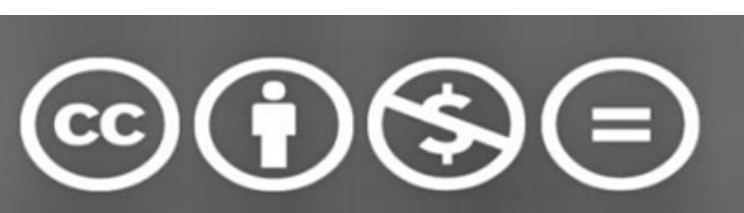
Κι όμως στην δεύτερη ζωή, οι ψυχές τους πάλι δεν αντάμωσαν...

~~~

Εμπνευσμένο από την μοιραία ερωτική, βάνουση και αιώνια καταδικασμένη αγάπη της. Μαρίας Πολυδούρη & του Κώστα Καρυωτάκη

*(Παρατίθενται λόγια από στίχους γνωστών ποιημάτων
αμειγώς προσαρμοσμένα ώστε να ανταποκρίνονται στο περιεχόμενο του διηγήματος, χωρίς να
καταχράζονται τα πνευματικά δικαιώματα)*

Καλή Ανάγνωση!

«Θα πενθώ πάντα -μ' ακούς;- για σένα, μόνος, στον Παράδεισο.»

Ποτέ μου δεν μπόρεσα να σμίξω τον θάνατο με τον έρωτα. Διαβάζοντας του στίχους στο Μονόγραμμα, ήθελα με μιας να μπω στην αίσθηση του ποιητή. Στο πως αισθάνεται στα βάθη του τον έρωτα. Πάντα μου άρεσε να γράφω. Να χαράσσω στίχους. Να λιώνω τα όσα νιώθω στο χαροποιοό χαρτί μου. Κανένας δεν μου έμαθε να ποιώ. Κυλούσε αδιάκοπα στις φλέβες μου. Σαν νερό τρεχούμενο που ποτέ δεν σταματά. Μονάχα που δεν ήξερε τι είναι ο έρωτας.

Τι είναι ο έρωτας; Μια θύμηση σαν ήχος μου έλεγε πάντα κρυφά πως είναι θάνατος. Δεν ήξερα μήτε έβρισκα αυτή τη φωνή μέσα μου. Σαν μνήμη χαραγμένη στα βάθη της ψυχής σου. Ένας πόνος στο άκουσμα του έρωτα. Σαν να τον κοιλοπονούσες μέσα σου για χρόνια. Μα δεν βρήκα την ψυχή που μου τον κάρπησε.

Μέσα σε αυτό το σκότος, η ποίηση είναι η μόνη διέξοδος. Εκείνη πάντα υπάρχει. Πάντα θα ρέει. Σαν τον ουρανό. Σαν τις στροφές του πλανήτη. Όσο γεννιέται το χρώμα, όσο έρχεται η θάλασσα, όσο υπάρχει αγάπη, θα υπάρχει αυτή η διέξοδος. Η ποίηση γεννιέται. Γεννιέται για να βγάλει τον θάνατο από μέσα της. Γεννιέται μαζί με τον έρωτα, μαζί με τον πόνο.

Και σαν διαβάζω τους στίχους ενός ποιητή, μου έρχεται η θύμηση. Ήταν πρωί. Πριν πολύ καιρό. Διάβαζα στο κατώφλι του κήπου μου, μέσα στην εαρινή δροσιά, ένα απάνθισμα ποιημάτων. Απανθίσματα Κ. Καρυωτάκη. Χρυσές κλωστές γραμμιάτων κεντημένων με πένθος. Σαν ο ήλιος έσταζε πάνω στις σελίδες μου από χρυσός γινόταν πιο κόκκινος. Σαν θύμισες. Μνήμες αυτών των λέξεων. Ξεφύλλιζα ωσότου αντίκρυσσα κείνες τις λέξεις: «Τὰ γράμματά σου τά 'χω, Ἀγάπη πρώτη, σὲ ἀτίμητο κουτί, μὲς στὴν καρδιά μου...». «Τὰ γράμματά σου πᾶνε, Ἀγάπη μόνη, βάρκες λευκές, τήσκέψη μου ἐκεῖ κάτω. Τὰ γράμματά σου τάφοι· δὲν τελειώνει ἀπάνω τους ἡ λέξη τοῦ Θανάτου.» Τις ξέρω αυτές τις λέξεις. Τις ένιωθα πως τις είχα μάθει. Σαν να τις συλλάβιζα από μέσα μου. Σαν ποίημα που έχεις μάθει τόσο καλά. Τις ψιθύριζα έντονα. Ένιωσα τον πόνο μέσα τους. Τον έρωτα. Μια θλίψη ανεπαίσθητη στα χείλη. Σαν μου φώλιαζαν την αγάπη μέσα μου και πάλι. Σαν μου την ξυπνούσαν την εκπνέουσα καρδιά μου. Αξάφνου έβρεξε. Δροσιές σταλαγματιές των δέντρων λίκνιζαν γοργά στα πέταλα των ρόδων. Μια θλίψη έβρεξε πάνω τους. Σα να καμπούριασαν από έρωτα κι αυτά. Μου ήρθαν κάτι στίχοι. Και να γράφω στους δικούς τους στίχους, γιατί δεν είχα που αλλού να γράφω...

«Δέσμη από τριαντάφυλλα
Εχθές ήταν μπουμπούκια.
Μια νιότη τρέχει σα νερό σε αυτά τα σαρκώδη πέταλα.
Ανοίγει η ρίζα ως το χώμα.
Ξεχύνεται το μύρο της αγάπης τους.
Μια παρθένα ομορφιά την κρύβουν.
Η πεταλούδες φτερουγίζουν.
Το όνειρο έχει πέραση στη μέθη αυτή.
Προσπαθούν να σηκώσουν το βάρος του έρωτα.
Μα της καρδιάς μου την δική μου αγάπη,
Ποιος θα τη σηκώσει;
Τα μάτια μου γεμίσανε με κόκκινο.
Αόρατο ανατρίχιασμα στα χείλη και τη σάρκα μου.
Η ερωτική νάρκη με ένα μύρο περνάει βαθιά μέσα στην καρδιά μου.
Πεταλούδα αν γίνω, θα έρθω σε εσάς να ανοιχτώ, τριανταφυλλένια σύννεφα.
Στων χειλιών σας την λαύρα.
Να ορθώσω την ανάσα μου στην πνοή σας.
Να δω το φως που ανθίζει μες στα μάτια μου...»

Τέτοιο στίχοι μια τέτοια μέρα ήρθανε στο νου μου. Οι στίχοι επαναλαμβάνονται.
Όταν η μνήμη στους ξυπνάει. Ένωσα ρίγος στη σάρκα μου. Σαν να με ακολουθούσαν
πάλι εκείνοι οι στίχοι. «Τα γράμματα σου...». Κλείνω το βιβλίο του. Το αφήνω πίσω
μου. Φεύγω από τον κήπο. Να ξεχάσω για λίγο την στιγμή.
Είπα να πάω εκεί που μόνο μπορείς να ξαποστάσεις. Την λένε θάλασσα. Εκεί μόνο
που μπορώ να αφεθώ στο όνειρο. Να ακούσω το τραγούδι της. Να στέκω
οραματισμένη. Να πιστεύω. Να ξεφυλλίζω τα ποιήματα μου και να μεσιτεύω. Εκεί
πηγαίνω. Τόσο πρωί. Σε εκείνους τους βράχους που ξεσπά άγρια η θάλασσα επάνω
τους. Προσμένοντας κάθε πρωί την ελπίδα της ψυχής μου.
Κατεβαίνω στον γιαλό. Όπως κάθε πρωί. Χάραζε ο ήλιος. Έλιωσε μέσα της. Πατώ σε
βράχια απόκρημνα. Κάθομαι πάνω τους. Συλλογιέμαι τραγούδια. Πρωινή κι η δροσιά.
Ατενίζω το σύμπαν της. Κι αφού τόσο πολύ ατένισα τη θάλασσα, στο βλέμμα μου μια
μορφή τρεμόσβησε εκείνο το πρωινό. Σε εκείνη την τότε κρύα θάλασσα. Μια ψυχή
βυθισμένη στην θάλασσα. Πως μπόρεσε να μπει μέσα της; Λογάριασα μόνο πως ήθελε
να βυθιστεί για πάντα στον αιώνιο ύπνο της. Μονάχα εκεί πήγαινε η σκέψη μου.
Μιαν αναπότρεπτη αυτοκτονία; Όχι. Σαν αναδύθηκε από μέσα της με κοίταζε.
Κοίταζε τόσο βαθιά στα μάτια μου. Χάθηκα και εγώ. Εκείνα τα μάτια μου θύμιζαν κάτι
περασμένο. Σαν να ξαναειδωθήκαν αυτά τα μάτια. Σαν να λαχταρούσαμε κι οι δυο
από πολύ παλιά.

Ένα πυροτέχνημα. Τα μάτια θωρούνε χωρίς σκέψη. Μια θύμηση. Μου αποκρίθηκε χωρίς να με γνωρίζει. Τυχαία. Η έκφραση του έμεινε στο πέρασμα της έκπληξης. Ανατριχιάζει η σκέψη, με την πρώτη ματιά. Μα υπήρχες και ήρθες ξανά. Η μορφή μου τον συνεπήρε τόσο άγρια. Είπε, πως μια μόνη γυναίκα στην θάλασσα, τι μπορεί να κάνει; Του είπα πως κοιτάζω το μέλλον. Πως θέλω να μείνω για μια στιγμή μονάχη μου, να μπορώ να ονειρευτώ όσα ονειρεύτηκα. Με την πρώτη μου λέξη άρχισε η βύθιση. Παγωμένο κορμί ήτανε. Μα βρήκε ζέση ξαφνικά. Ένωσα κι εγώ την ίδια.

Σαν βάζει τα ρούχα του, μου αποκρίνει ένα ερώτημα. Του ήρθε σαν σκέψη εκείνο το πρωινό. Ίσως κάτι του ξύπνησα μέσα του. Με ρώτησε αν ο έρωτας είναι αόματος. Το σκέφτηκα. Ίσως όχι, του αποκρίθηκα. Κανείς δεν μπορεί να απαντήσει αφού κολυμπήσει στα άδυτα του έρωτα... Εκείνος με την ύστατη λέξη στα χείλη μου αποκρίθηκε πως είναι. Είναι οδύνη μου είπε. Καμία παρηγοριά δεν φέρνει. Σα θλίψη περασμένη γέρνει, της νιότης του ο καρπός... κι έφυγε...

Οι στίχοι. «Τώρα που μήτε ο έρωτας...». Συλλογίστηκα όσα συνέβησαν εκείνη την μέρα. Ήθελα να γράψω πάλι. Βρήκα δυο βότσαλα και χάραξα αυτά που μου ήρθανε στο νου. Ήρθα μια μέρα, λέει, οδηγημένη από την ιερή αγάπη, κι εμπρός στο κύμα το γλαυκό, είδα μια φλογερή πληγή στο στήθος αυτού του άντρα. Μιλούσε με μιαν ήσυχη φωνή για την οδύνη. Εκείνο το βάσανο. Το ατελείωτο κακό. Εκεί ένωσα πως έφτασα ως την ψυχή του. Δυο ψυχές παγιδευμένες στο ίδιο ερώτημα. Σα να ανταμωθήκαν πάλι στο τώρα. Να κλαις από χαρά και να μην μπορείς. Μια μοναξιά που βρήκε την άλλη. Μα με τι χαρά δεν πρόλαβα, να σου ραντίσω τον πικρό της θάλασσας αφρό, αγαπητέ μου. Άφησα εκεί τα χνάρια μου. Κατάλαβα πως θα ερχόταν και το επόμενο πρωί. Θα διάβαζε τους στίχους μου σε εκείνα τα τσακισμένα βράχια. Ήθελα να του θυμίσω αυτό που ξύπνησε σε μένα. Να δω εκείνη την ψυχή που αντάμωσα εκείνο το πρωινό του Μάρτη...

Δίχως σκέψη παίρνω τον δρόμο για την θάλασσα. Ήτανε στο δείλι. Μια μέρα αργότερα. Μόνη στη θάλασσα. Και κοιτάζω γύρω μου. Ένα μπουκάλι βρίσκω θαμμένο ανάμεσα στις ρωγμές των βράχων. Το έσπασα. Όπως κι ο έρωτας ραγίζει σαν θρύψαλα μετά την έκσταση της δίνης. «Η ψυχή μου».

“Παλιό η ψυχή μου γράμμα είναι κι εγγραφή.

Σε μια παρθένα ωραία -ευγενική παρθένα-

Που για λύπη ερωτική το μοναστήρι edιάλεξεν, ετάφη.

Τι τώρα κι αν ασπρίζουνε οι κρόταφοι;

Τι τότε κι αν η μοίρα ήταν κακή;

Συρτάρι εβένινη η ανάμνηση.

Μα κρύβει χρυσάφι.”

Υ.Γ.: Όλα είναι ένας ωκεανός αισθήσεων και παραισθήσεων που ζούμε.

Το ένιωσα και εγώ μαζί σου.

Ήξερα ότι είναι εκείνος. Είδα την ψυχή του μαραμμένη. Ένωσε ότι ένιωσα. Ήρθε μοιραία στο ακρογιάλι. Του έγραψα, πως δυο φλέβες νερού είμαστε που μας συνέκλινε και πάλι η μοίρα. Μας έριξε σαν αστραπή στα ίδια μέρη. Με της σιωπής τα κρίνα, δεν αντέχω. Μάτια αιθέρια. Μάτια φθαρμένα. Δεν μπορώ. Θέλω να σου γράφω. Στη θάλασσα. Και θα σου γράφω κάθε πρωινό και κάθε δείλι. Κάθε νύχτα και κάθε άνοιξη...

Ένωσα να βγαίνει από μέσα μου η ποίηση. Σαν να γεννιόμουν όταν του έγραφα. Σαν να με άγγιξε η καρδιά του. Δεν μπορώ να καταλάβω.

Και να περνούν, τα πρωινά. Και να περνούν οι μέρες. Και να θέλω να τον δω. Και να ξετυλίγεται ο έρωτας μέρα με τη μέρα. Και να μου γράφει ότι κι αν έσβησε ο ίσκιος του ονείρου του, λευτερώθηκε η καρδιά του, μα δεν μπορεί να δοθεί. Να του γράφω πως δεν μπορώ να του γράφω. Πως όλα αλλάζουνε και ρέουν, λάμπουν παράξενα. Ρυάκια φωτιάς πηγάζουν στο φως. Μόνο το πρόσωπο κι η καρδιά αντιστέκονται. Για μένα, για κείνον, για όλο τον κόσμο.

Να μου λέει πως κινούμαστε σε σύμπαντα. Με την ίδια έκσταση, με το ίδιο αίμα. Πως αλλάζω χρωματά και σχήματα μέρα με την μέρα. Πως μοιάζω με ηδονή και με οδύνη. Να του γράφω πως μοιάζει με έναστρο ουρανό κι εγώ η νύχτα που σμίγει μέσα του. Πως μονάχα το σκοτάδι μας ενώνει.

Γεννήθηκε ο έρωτας λοιπόν. Ένας έρωτας ανάδρομης πορείας. Άκαιρος.

Και μοιάζω με άνθος μου είπε. Ένα άνθος όμως που το τρώει κρυφό σαράκι. Δεν με τυραννάει. Προσμένω. Και θα τον προσμένω μέχρι το αθάνατο αύριο εδώ. Στην δική μου όχθη... Στην όχθη μιας αγάπης που μοιάζει με όνειρο. Με ένα όνειρο μπολιασμένο μ'έρωτα. Έναν έρωτα που με κάνει τρελή να τον αγαπώ αδιάκοπα. Με μιαν ασίγαστη μανία να θέλω την απουσία του. Και να δέρνομαι με μάταιο καρδιοχτύπι. Και τι θα απογίνω σε αυτό το όνειρο; Και τα λόγια του μια υπόσχεση που καίει αδιάκοπα και που αργεί να έρθει. Τα ακούω παντού, δεν παύουνε. Μέσα τους λυγμός και δίνη. Μιαν αγάπη που τρέμει μέρα με την μέρα. Γιατί είναι λόγια μεθυσμένα από τον θάνατο και δεν σιωπούν. Μιλούν και με τρελαίνουν, με μεθούν και με φέρνουν πιο σιμά του.

Περάσανε οι μέρες. Αψηλό κι ωραίο στήνω το κορμί μου στη θάλασσα. Ήρθε το θέρος. Μοιάζω κι εγώ σαν θάλασσα μου είπε. Γιατί κι εκείνος μου την θύμιζε. Μυστήριο έρωτα. Όλο βάθος και υγρά φιλιά.

Απαντήθηκε μαζί μου εκείνο το μεσημέρι. Με τόσα γράμματα και στίχους δεν άντεξε. Δεν άντεξα. Κοιταχτήκαμε δειλά. Με έγνεψε τον ώμο. Μου έγνεψε τα μαλλιά. Μαύρα, πυκνά, ανέμελα χυμένα. Τόσο ωραία που άρεσαν στο βλέμμα του. Να μου ψιθυρίζει γλυκόλογα γλυκόπικρης αγάπης. Πως η ομορφιά μου πολλαπλασιάζεται με τον χρόνο. Πως λάμπω σαν τον ήλιο, πως στάζω αγάπη και γλυκειά χαραυγή. Πως είμαι συντριβάνι ζωής και αγάπης. Με φλόγες στα μάτια και τα μαλλιά μου, του ξύπνησα τη μνήμη. Πως του ξύπνησα την ηδονή εκείνη του τότε. Το «Επέστρεφε και συχνά και παίρνε με, αγαπημένη αίσθησις, όταν ξυπνά του σώματος η μνήμη. Κι η επιθυμία η παλιά ξαναπερνά στο αίμα. Όταν τα χείλη ενθυμούνται και το δέρμα. Και τα χέρια αισθάνονται σαν να αγγίζουν πάλι.» . Γιατί πάλι με θυμήθηκε. Η καρδιά πάντα θυμάται και ερωτεύεται ξανά. Χωρίς να ξέρει.

Πως είμαι ένα ταξίδι για εκείνον. Πως έχει καεί η καρδιά του.

Μα δεν μπορεί. Δεν έχει πολλά. Δεν έχει να δώσει γιατί δόθηκε.

Με δέος με προσκυνά. Σαν ιέρεια του έρωτα. Σαν νιότη ερωτική, ποιητική που ποτέ δεν θα χεί. Πως ο έρωτας μας θα ανταμώνει στην ιερή σιωπή του σ'αγαπώ.

Πως είμαι μια δίνη. Μια κραυγή. Ένας αναστεναγμός εμπρός στο αλαβάστρινο κάλλος μου. Από την καρδιά του στην δική μου καρδιά δεν είχε να μου δώσει, μου είπε, ενώ ένιωθε.

Δεν μπορούσε να δοθεί πάλι εκείνος, αυτή τη φορά. Γιατί δεν δόθηκα εγώ εκείνη την φορά σε εκείνον. Γιατί ήταν αλλού δοσμένος στην δεύτερη ζωή.

Είμαστε και πάλι δέσμιοι ενός έρωτα. Και τώρα. Ενός έρωτα θάνατου. Δίχως επιστροφή. Καταδικασμένοι να αγαπιόμαστε και να πεθαίνουμε για πάντα. Τον αγκάλιασα βαθιά εκείνη την μέρα. Του είπα όσα ένιωθα κι εγώ. Πως μέθυσσα θάλασσα. Πως φούντωσε η θέρμη η ερωτική που δεν υπήρχε πριν τον συναντήσω. Πως τυλίχτηκα εγώ στο κορμί του πορφύρα. Πως θέλω να ακούμε μαζί το τραγούδι αυτό. Να δεθούμε στη φωτιά αυτή. Αυτή τη φωτιά την ξέφρενη. Σε αυτόν το χορό που χυθήκαμε. Πως με ραντίζει με δρόσο η πνοή του, τ'αγνάντεμα... Του τα είπα όλα εκείνη την μέρα. Είχα τόσα να του πω, που δεν χωρούσαν σε λέξεις.

Καθίσαμε στα βράχια να μας λούζει ο ήλιος. Έσταζε αίμα και δίνη.
Μια φορά ακούσε. Μια στιγμή. Του έγραφα στίχους και πάλι. Πάνω στα ξύλα που
ξέβρασε η θάλασσα.

«Εγώ δεν έχω πολλά» είπες...
Ενώ τον ουρανό που ήταν πάνω μου
εσύ μου τον έφερες...
Κι η θάλασσα είναι όμορφη εκείνο το πρωινό...
Κι όλα είχαν όψη τρυφερή, ήρεμη.
Και η βροχή σαν ένα διάφανο,
έπεφτε φως.
Αραιή, απαλή, σα καλωσύνη ανθών.
Βαθιά στη καρδιά μου,
Ψιχαλίζει ένα φως.
Στριμμένο μετάξι.
Μα περπατούσαμε σιγά δίπλα στη θάλασσα,
γιατί εσύ,
κρατούσες κάτι σαν βαρύ φως.
Γιατί είχες εσύ τα χέρια σου γιομάτα έρωτα.
Τόσο, που σήκωνες το βάρος.
Που δεν μπορούσες να ορίσεις το βήμα σου.
Γιατί είχες τα χέρια σου φορτωμένα με ελπίδες,
Να χτίσουμε μαζί στην ποίηση την φωλιά της αγάπης...

Μου αποκρίθηκε με βλέμμα χαμένο. Δεν μπόρεσε. Δεν αντέχει να μην είναι μαζί μου. Μα
δεν θα μπορεί να σμίξει για πάντα μαζί μου. Ποτέ. Μου είπε να μην κλάψω ποτέ τον
έρωτα. Μια δύναμη τραβούσε εκείνη την στιγμή τα κορμιά μας. Θα μου δινόταν μονάχα
αυτό το δείλι. Μια φορά μονάχα τελευταία. Έναν χρόνο μετά από αυτόν τον έρωτα που
γεννήθηκε σαν θάνατος, για να μας ανταμώσει. Ποτέ δεν θα πάψω να σου γράφω, του
είπα. Να το κάνεις κι εσύ. Θα σου τραγουδώ πάντα γιατί μ'αγάπησες. Έστω και σε
περασμένα χρόνια. Σε καλοκαιριού προμάντεμα. Γιατί σε σένα το πέρασμα μου άρεσε.
Γιατί στολίστηκα με το υπέρτατο της ύπαρξης μου στέμμα, αφού με κοίταξες. Γιαυτο
γεννηθήκαμε κι οι δυο. Για να αγαπιόμαστε και να πεθαίνουμε συνάμα.
Δεν μπόρεσε χύθηκε πάνω μου. Στης ηδονής την γλύκα.
Εκείνο το δείλι. Μεσ στα φιλιά πνιγμένοι. Μια στιγμή ένας αιώνας. Εκεί στη θάλασσα. Σαν
όνειρο απατηλό. Δυο ποτάμια σμίγανε. Αφού εσύ κοιτάζες και κάρπιζες εμένα κι εγώ
κοιτούσα τον ουράνιο θόλο σου. Σα να τον έπλασε ο Θεός με αμεταχείριστο χώμα, φως
και νερό.

Ήταν τόσο ωραίος εκείνη την μέρα. Τα χέρια του έμοιαζαν σα μια φωνή του πλήθους που σκεφτόταν πάνω στο στήθος του. Μια κολώνα ο λαιμός σου που στήριζε ένα αέτωμα. Μια φλόγα ειρήνης το γέλιο του.

Στο μέτωπο του, προσγειωνόταν ο ήλιος παράξενα. Ήταν τα μαλλιά του μια ανήμερη καταιγίδα.

Και τα μάτια του η σοφία της σιωπής, το «Εκ του οράν το εράν»... Εκείνο που χαράχθηκε για πάντα στην μνήμη μου...

Που ποτέ δεν θα σβήσει... Κι έφυγε...

Έτσι γεννήθηκα για δεύτερη φορά. Από εκείνη την μέρα, μου έστειλε το τελευταίο του γράμμα. Πως πάντα θα με ανταμώνει στο αέναο της ποίησης. Στα φιλιά των γιασεμιών της νύχτας. Πως του θυμίζω τα πάντα στην ποίηση. Πως με ζει και με αισθάνεται, αλλά πρέπει να σιωπήσει... Αν δεν σιωπήσει ο έρωτας του θα γινόταν για αυτόν και πάλι θάνατος είπε. Θάνατος στη ζωή.

Δεν μπορούσα να του γράψω. Πάντα γύριζε η σκέψη μου εκεί. Στα χαράματα της όμορφης αγάπης μας. Σε εκείνο το μεθύσι. Σε εκείνη τη μαγνητένια έλξη.

Δεν μπορούσα να γράφω. Τα χέρια μου έτρεμαν. Κι αν την ζωή μου έδινα πίσω, σε τι θα ωφελούσε; Δεν μπορώ να πεθάνω. Δεν λογαριάζω τη ζωή, μα πως μπορεί να σβήσει την αγάπη μου; Δεν γίνεται να μην αγαπώ άλλο πια. Δεν θέλω να πεθάνω την μέρα που δεν πέθανες σε εκείνη την θάλασσα. Δε μου δίνει ο θάνατος καμιά, καμιάν ελπίδα. Δεν θέλω να μου σβήσει η ζωή σα μια ψυχρή πνοή. Στα βάθη του Ιούλη. Δεν θέλω να πεθάνω εκείνη την αυγή. Να μου κλειστούν τα χείλη και τα μάτια σιωπηλά. Θλιβερά σαν τον έρωτα που μάρανε εμένα και εκείνον πάλι στην δεύτερη ζωή. Ούτε στην δεύτερη ζωή δεν έχει μείνει τίποτα.

Κόμποι δάκρυα τρέχανε στο χαρτί που έσκισα στα βάθη της καρδιάς μου. Την ανάσκαψα πολύ για να τον θυμηθώ. Του έγραφα έναν τελευταίο στίχο. Πριν το άγιο χρώμα με ραντίσει με ρόδα. Πριν παγώσει το σώμα από τον έρωτα, όπως πάγωσε κι εκείνος. Τον αγάπησα για δεύτερη φορά. Θα τον ξορκίσω για δεύτερη φορά. Να αφανιστεί στη Δύση. Να γίνω Ανατολή στο φως. Να με φιλήσουν οι αχτίδες του ήλιου για μια τελευταία φορά στο τώρα. Στην πιο στερνή πνοή μου να γράψω το τελευταίο μου ποίημα κι ας μην το δει ποτέ του. Κι ας γίνω θύμηση φτωχή στου τάφου μου την απολησιμονιά:

Μια φορά ήταν ένας ουρανός.
Χαμήλωσε κοντά μου.
Τεθλασμένες γραμμές.
Ξέφρενες.
Με γέμισε με διάφανα, ωραία, παράδοξα χρώματα.
Καμία αντίσταση.
Το αίμα μου κατέβηκε σα μια λάμψη.
Σαν ένα μεθυσμένο φιλί προς τη θάλασσα.
Σαν άστρο αναμμένο στο ήλιο.
Έρωτας λέγεται.
Φώτισες δίπλα μου.
Με κόκκινα λουλουδια.
Σαλέψαμε ανεπαίσθητα.
Κι αν δεν βρέξει απόψε,
ο κόσμος θα πάρει φωτιά απ' αυτά τα τριαντάφυλλα.
Θα καούμε κι οι δυό μας...
Θα γίνουμε στάχτη...
Δίνη έχει γίνει ο έρωτας μες στην μέθη αυτή...
Σε αυτόν τον χορό της έξαψης...
Ένωσα όμως πως ρίχνω διάφανο νερό στις πλάτες σου...
Ο αέρας σταμάτησε.
Τα αηδόνια στα μαλλιά μου κεληδούσαν το τραγούδι της οδύνης.
Μια λίμνη κατάσπαρτη το σώμα μου.
Κάτι σαν την αφή του ήλιου στα δάκτυλά του τυφλού.
Σαν μετάξι βροχής, με κόκκινα κεράσια στα χείλη.
Τα χέρια σου, η πιο τρυφερή έκφραση αγάπης.
Κι εσύ μιλάς με σιωπή στον δρόμο του ανεκπλήρωτου έρωτα.
Κι ήμουν εγώ η θάλασσα που σου έψαλλα την ωδή του πάθους.
Που σου ξύπνησα την μνήμη του έρωτα που βαστάζει μέσα της.
Ας συνεχίσουμε έτσι.
Σε αυτό το σιωπηλό τραγούδι.
Αν θέλεις, καρδιά μου, μην μιλήσεις ποτέ...
Αύριο θα μας στείλει ο ήλιος άλλα λουλούδια...
Θα βρέξουν τα σύννεφα άλλα χρώματα...
Μοίραζε μόνο με το βλέμμα και το άγγιγμα σου...
Ποτέ μην πάψεις να με νιώθεις.
Θα πάλλομαι κοντά σου, στο βάθος σου...
Σε αυτήν την φωτιά που χύθηκαμε.
Αν θέλεις, το ύστατο ρούχο σου να το πάρει η αγάπη.
Την ύστατη λέξη ο έρωτας.
Όπως κι εμένα.
Θα σ'αγαπώ για πάντα.
Ακόμη και στον θάνατο.
Μην με ξεχάσεις.
«Κάποτε θα ανταμώσουμε στους λόφους του ήλιου» αγαπημένε μου...
Κάποτε θα ζήσουμε αυτό που ποτέ δεν μπορέσαμε να ζήσουμε...
Αντίο...

*Κι από το στερέωμα όταν κοιτάζεις τους βράχους, να βλέπεις μια θηλυκή
μορφή να σέρνει προς την θάλασσα. Βυθίστηκε για πάντα μέσα της.
Ξεψυχόντας με την ποίηση στις καρδιάς της τον έρωτα.
Ήταν η 21η Ιουλίου. Και η μοίρα επανάλαβε το χρέος της.
Κι ο έρωτας έγινε για δεύτερη φορά κατάρα...
Γιατί έτσι είναι ο έρωτας. Μια σύζευξη ολάκερη δύο υπάρξεων
καταδικασμένων να είναι αιώνια χωρισμένες ...
Γιατί ο έρωτας είναι πάντα θάνατος για αυτούς που πάντα ελπίζουν...*

»Το ξέρω πως ο καθένας μοναχός πορεύεται στον έρωτα, μοναχός στη δόξα και στο θάνατο. Το ξέρω. Το δοκίμασα. Δεν ωφελεί. Άφησε με να έρθω μαζί σου...»